

Bükkösy György

**KERESZT
ÉS HOLOKAUSZT**

1. ELŐSZÓ

Marosvásárhelyen születtem; most Budapesten élek. Erdélyi vagyok, 47 éves székely magyar. Egyedülálló, magányos, mozgáskorlátozott. Jobboldali és filoszemita. Hívő kereszténynek vallom magam, teológiát tanultam. Átélttem kommunista diktatúrát, az állambiztonságiak zaklatásait, romániai forradalmat, és magyarellenes pogromot. Az eseményeket közről szemlélhettem, mert cselekvő részesük voltam.

A kisebbségi sorsot megtapasztaltam. Az üldöztetést ismerem. Tudom és viselem a megbélyegzés átkát. Megtanultam aláztosnak lenni, és megérteni a szenvedést. Szolgálni kívántam egyént és közösséget. Elköteleztem magam a Megváltómnak, Jézus Krisztusnak, kereszténységnek és zsidóságnak. Számomra a három egymás nélkül elképzelhetetlen. Gondolataimat átöleli katolicizmusom mélysége és egyetemessége. Több mint kétezer éve történt,

hogy egy zsidó szenvedett a kereszten, és az ő vére váltotta meg a világot. Ez történelmi és teológiai tény. Hiszek áldozatában és feltámadásában, tisztelem nemzetiségét, és áldom azt a népet, amelyből származott, mert tudom, hogy csak így lehetek része örök hatalma teljességének.

A kötet tizenkét írást tartalmaz. Nyolc elbeszélés az izraeliták jelenkori szenvedéstörténetét, a holokausztot igyekeznek keresztény alapokon keresztül ábrázolni. Négyben meghatározó az erdélyi környezet és gondolkodásmód, a székely másság kifejezése, és emberi tartása. A Nataniel Erdély szombatosainak állít emléket, akik izraelita magyarok voltak, vér szerint nem zsidó származásúak, de hitükhöz életüknél is jobban ragaszkodtak. A Pantocrator az 1991 márciusában Marosvásárhelyen történt eseményeket eleveníti fel sajtóságos történelmi távlatokban. Az Örökkévalóság és A mellény a második világháború sújtotta főváros életébe enged betekintést az állandó reménytelenség és örök antiszemitizmus érzékelhető valóságain keresztül. Bennük a konok háborús múlt és jelenünk

szürke komorsága osztozik. Mindegyikben alapvető a közös haza gondolata, a nemzethez való ragaszkodás.

A tartalmat további négy rövidpróza mű egészíti ki. Kettőben a fogyatékoság mindig válaszra váró kérdése kér elfogadást, és feleletet. Mindnyájuk soraiban pedig az ártatlanság, kiszolgáltatottság sóhajai, mondatai szólalnak meg.

Célom, hogy a keresztényben mindenki vegye észre a zsidót; az izraelitában tisztelje az embert, és lássa önmagát, saját személyét. Sz szenvedést ne okozzon, de értékelje mások áldozatát. Egészítse ki személyiségét az építő másság elfogadásával. Hite építse a nemzetet, és ne rombolja a sokszínű, de azonos gyökerű közösséget.

Kötetemet ajánlom keresztények és zsidók békességére, kölcsönös szeretetére, Mennyei Atyánk és Megváltó Urunk örök dicsőségére.

Áldott legyen az Isten, és áldassék az Ő Szent Neve! Ámen.

A szerző

2. A KERESZT

A juhász szempárja gondosan őrizte a nyáját. Nem megszokásból tette. Nagyon szeretete állatait. Erős, kemény tekintete szinte hallható léptekkel barangolt az ismerős vidéken, melyet botot szorongató tenyerénél is jobban ismert. A juhok békésen, szinte mozdulatlanul legelésztek; színes tarkaságuk hanyag természetességgel terítette be a tisztás zöld fűvét, melynek szélén a kutyák pihenve örködtek a távolabbi fenyőfák árnyékában. Dél elmúlt, és mindent nyugalom vett körül. A havasok némasága töretlen volt és méltóságteljes.

A kis fennsík peremén szekérút kanyargott a völgybe. Egyik szélén, kopár szikla tövében, fából készült kereszt állt. Régi darab volt, már javában korhadt, de azért örködött rendületlenül a hegyek társas magányában. A székely most feléje fordult, de nem a feszületet nézte, hanem egy kisfiút, aki alatta állt. A hétéves gyerek törékeny,